

Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 2

15. Januar 1916

65. Aargang

Tale af Præsident Joseph F. Smith,
holdt den 3. Oktober ved Generalkonferencen i Salt Lake City.
(Fortsat.)

Der er endnu et Par Ting, som jeg ønsker at omtale. Som I alle veed, har vi ved Stemmeafgivning paataget os at opføre et Tempel i Alberta, Kanada; Opførelsen er paabegyndt, og vi har allerede udgivet store Summer hertil. Templets Opbyggelse strider raff fremad. Hjørnestenen blev lagt for en Uges Tid siden. Tempelvæggene nærmer sig deres Fulddelelse, saa at Huset kan blive færdigt og Tempelordiancer udsørte deri. Hvorfor opfører vi et Tempel der? Maaske Exemplet, der blev nævnet i Gaar eller i Forgaars, vil være tilstrækkeligt til at oplyse Eders Sind i saa Henseende. En ung Mand havde udført en god Mission og var vendt tilbage til sit Hjem i den nordlige Del af British Columbia; han flynger sig fremdeles trofast til Herren, virker for Guds Værks Fremme og gjør Alt, hvad han kan, for at gavne sine Medmennesker; nu ønsker han at blive gift, og blive gift ret, det vil sige gift i Herrens Tempel for Tid og al Evighed; men han lever Hundreder af Mil borte fra et Tempel, og eftersom han har været paa en Mission i lang Tid, har han forbrugt næsten alle sine Midler. Han har fundet en god Pige, som er villig til at indgaa Ægteskab med ham og i Fællesskab med ham grundlægge et Hjem, og nu skriver han til os: „Hvad skal jeg gjøre? Jeg ønsker at indgaa Ægteskab. Dette er i Overensstemmelse med Naturens Lov og Guds Lov; men jeg har ikke Penge til at rejse til Templet for. Vil det nu være rigtigt, at jeg gifter mig her og saa, naar jeg faar tilstrækkelige Midler, rejser til en Tempelby for der at blive viet for Tid og al Evighed?”

Hvad er der at gjøre under slige Omstændigheder? Alt, hvad vi kunde gjøre, var at sige til ham: Gaa til den nærmeste Bisshop eller Eldste i Kirken, og anmod ham om med vor Tilladelser og Godkjendelse at forene Eder i Gistemaal for dette Livs Bedkommende; og saa snart I er i Stand til at rejse til et Tempel, hvor I kan gaa til Herrens Alter og blive forenede for Tid og al Evighed ved Guds Kraft, og ikke ved Menneskers, gaa da og saa denne Ordinance udført, og saa Eders Børn forenede med Eder ved den ny og evige Pagt som Guds Arvinger og Jesu Kristi Medarvinger. Hvad ellers kunde vi sige til ham? Intet andet, og dersor sagde vi det; men efter en Tids Forløb vil Templet i Kanada være færdigt, og de, som er i lignende Omstændigheder som hin unge Mand, vil ikke blive nødsagede til at bruge alle deres Midler for at komme til et Tempel her. Vi havde for ikke mange Aar siden det Haab, at vi vilde blive i Stand til at bygge et Tempel nær de Forenede Staters Grænselinie i Mexico; men de ulykkelige Forhold i denne Republik, hvor Folket er undertrykt af magtlystne Regenter, der ikke tager Hensyn til deres Medmenneskers Liv, har foraarssaget, at Kirkens Medlemmer, som boede i dette Land, er blevne drevne ud derfra eller har maattet rejse derfra.

Fremdeles, sjært borte i det sydlige stille Hav ligger der forskellige Øgrupper, fra Sandwich Øerne til Tahiti, Samoa og New Zealand. Paa disse Øer bor Tusinder af gode Folk, som uagtet deres mørke Hud har israelitisk Blod i deres Blarer. Naar vi bringer Evangeliet til dem, modtager de det med aabne Hjørter. De har Krav paa at faa de samme Privilegier som vi og er berettigede til at nyde dem; men de er udenfor deres Rækkevidde. Beboerne er fattige, og de kan ikke samle Midler til at komme her og modtage deres Begavelsser og Besignelser i Templerne, og for Mandens og Kvindens Bedkommende blive sammenkyttede i det hellige Ægtestabs Baand for Tid og Evighed, og blive døbte for de Afdøde, og faa Ægtestabs Ordinancerne udførte for deres afdøde Slægt. Hvad skal vi gjøre med dem? Hidtil har vi maattet nøjes med Forholdene, som de er, og har anvendt den bedste Fremgangsmaade, vi kunde tænke os under Omstændighederne, idet vi stedse har haft i Tanker snarest muligt at træffe Foranstaltninger til, at Evangeliets Anordninger bedre og fuldstændigere kunde blive gjenemførte. Men vil jeg sige til Eder, Brødre og Søstre, ved dette Middagsmøde, at vi er komne til den Slutning, at det vilde være godt og passende at bygge et Tempel paa en af Sandwich Øerne, saa at de gode Sidste-Dages Hellige, som bor paa disse Øer, kan faa Lejlighed til at modtage disse Ordinancer indenfor deres egne Øgruppers Omraade, og at ligeledes de Hellige fra New Zealand kan rejse dertil (hvis deres Antal ikke bliver saa stort, at der ogsaa med Tiden kan blive bygget et Tempel der) og vende tilbage og leve i Fred, efter at de har opfyldt alle Evangeliets Fordringer, ligesom vi har Lejlighed til at gjøre her.

Det foreslaas dersor, at vi bygger et Tempel i Vaie, Oahu, Hawaii. Alle, som billiger dette Forslag, bedes at tilkjende.

give det ved at oprække deres højre Haand (alle Hænder blev oprakte); Alle, som ikke ønsker det, bedes at tilkjendegive det ved samme Tegn. — Jeg ser ingen Hænder.

Jeg ønsker, at I skal forstaa, at de Hellige, som bor i det Hawaïiske Missionsdistrikt, vil blive i Stand til med den Hjælp, Kirken kan yde, at bygge dette Tempel. De er et Folk, som betaler deres Tiende, og Kirkens Blautage der er i en saadan Tilstand, at vi kan faa Bidrag fra den. Vi har et Samlingssted der, hvor vi kan samle Folket fra disse Øgrupper og undervise dem paa bedste Maade i vore Skoler og gjennem de forskjellige kirkelige Foreninger. Jeg kan sige, at da Broder Smoot, Bisshop Nibley og jeg selv var der, var vi Bidner til en meget fuldstændig og udmærket Søndagskole-Undervisning, og specielt var vi Øje- og Ørenvidner til Børnenes udmærkede Fremsigelse af Lektierne. Gud velsigne Eder! Amen.

**Uddrag af Tale af Folketingssmand A. A. Samuelsen,
holdt i Missionshuset, Køsgade 11, København, den 12. December 1915.**

Jeg er glad for den Venlighed, jeg har, til at være tilstede ved de Københavnske Helliges Møde denne Aftenstund. Som Regel mødes jeg paa Sabbatsdagen med de Hellige i Aarhus, hvor jeg har mit Hjem. Det har været sagt, og med Rette, at hvis Kristus kom til Jordensom en almindelig Mand i Dag, saaledes som han vandrede paa Jordensom forrige Dage, vilde han ikke blive taalt paa ret mange Prædikestole, og Majoriteten af Menneskene vilde absolut ikke tro hans Værdommeeller rette sig efter hans Førstrifter. Netop af denne Grund er det, at Majoriteten af saakaldte kristne Folk, for ikke at tale om Jøder, Muhammedanere og Hedninger, ikke vil lytte til vor ForkynELSE af Kristi givne Evangeliums Værdommee, som er nøjagtig i Overensstemmelse med, hvad Frelseren lærte Menneskene i Jordens Tid. Mange kan dog forstaa, at hvis Frelseren var paa Jordensom, vilde han virke for Gjennemførelsen af sociale Reformer paa Livets forskjellige Områader; thi det sande Evangelium er en praktisk Religion og af en frelsende Natur, ikke alene for det næste Livs Bedkommende, men ogsaa for dette Livs. Jeg ønsker at drage nogle Paralleler mellem vores Troslærdommee og dem, som bliver lærte af de forskjellige Samfund i Verden, idet jeg særlig vil henvisse til, hvad Jesus Kristus lærte i Jordum, og som er nedskrevet i det nye Testamente. I de 23 Aar, jeg har staet i Kirken, har jeg aldrig fundet nogen Uoverensstemmelse mellem vor Kirkess Værdommee og de evangeliske Værdommee, som findes i Skriften. Jeg vil begynde med at omtale Daaben, som Frelseren lært os om, at det var nødvendigt at modtage. De Sidste Dages Hellige udfører denne af Kristus anordnede Ordinance nøjagtig saaledes, som Kristus sagde, at den skulde udføres, og som Døberen Johannes og Apostlene efter ham udførte denne hellige Handling; de udførte Hand-

lingen som en Nedscenkelses-Daab eller Begravelses-Daab til Syndernes Forladelse. Jeg og min Hustru blev døbte en kold Vinternat i Aarhus Bugt, men det skadde lige saa lidt min Hustru som mig. Kort Tid efter blev en af vore Østre født, som var rask ved Fødselen, og som I veed er rask og fuld af Liv nu, estersom hun en Gang imellem besøger Eder. Saaledes velsigner Herren alle sine Hellige, og vi skal ingenlunde tage noget ved at tjene ham; men vor Løn skal blive stor, ikke alene i det næste Liv, men ogsaa i dette. Vi, som er Medlemmer af „Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige“, vil aldrig være i Besiddelse af daarlige Følelser, hvis vi opfylder vores Pligter. Mange tænker, at Kirkens Medlemmer er grovt ubidende med Hensyn til religiøse Principper, og at dette er Grunden til, at vi, som de tror, er vildledte af „Mormonpræsterne“; men denne Ansuelse er falsk; denne Paastand er aldeles uholdbar. Skjønt jeg ikke har studeret Teologi i større Udstrekning end Majoriteten af Medlemmerne indenfor vores Kirkesamfund, saa har jeg alligevel altid funnet klare mig i Diskussion med de forskjellige Kirkesamfunds Præster og bevise overfor dem, at vi „Mormoner“ lærer, hvad Skriften fremstiller som Evangeliets frelsende Principper, og at Kirkens Organisation og Fremgangsmaade er nøjagtig i Overensstemmelse med Kristi Kirkes Organisation og Fremgangsmaade sordum. Af denne Grund prædiker vi Evangeliet og udfører Evangeliets Ordinancer uden Bederlag; thi vi har modtaget Evangeliets Gaver fra Intet, som Kristus sagde, og er forpligtede til at prædike Evangeliet og delagtiggøre de Troende og Lydige i Evangeliets Ordinancer uden Bederlag. Hvis vi tog Betaling for at udføre evangeliske Ordinancer, vilde dette være et Bevis paa, at vi ikke var Kristi sande Ejendomme. De Præster, med hvem jeg har diskuteret religiøse Lærdommene, har aldrig funnet bevise fra Bibelen eller paa anden Maade dokumentere deres Paastande med Hensyn til Barnedaab, Konfirmation, den virkelige Nydelse af Kristi Legeme og Blod og Modtagelsen af Syndernes Forladelse ved Nadverens Nydelse, eller andre af disse sektdogmatiske Lærdommene. Men vi vil naturligvis ikke nægte, at de forskjellige Kirkesamfunds Præster belærer deres Menigheder om mange etiske og religiøse Principper, som det vil blive til Nutte og Gavn for dem at rette sig efter i deres daglige Liv; Ulykken er imidlertid, at de lærer deres Menigheder mange Dogmer, som er aldeles i Modstrid med den hellige Skripts Lærdomme og i Modstrid med den sunde Fornuft. Herren har aabenbaret sig paany; vi er igjen blevne bekjendte med det sande Evangeliums Lærdomme, og alle burde med stor Redebonhed lytte til Guds udsendte Ejeneres Vidnesbyrd om det gjengivne Evangeliums Principper og om Maaden, hvorpaa vi kan blive delagtiggjorte i Evangeliets Maadegaver i vor Herres og Frelsers Jesu Kristi Navn. Det er i Virkeligheden ikke vanskeligt for nogen at finde ud af, hvilken Lære der er den sande, og hvilket Kirkesamfund der er Kristi sande Kirke, hvis vi i al Oprigtighed og Alvorlighed undersøger de vigtige Spørgsmaal vedrørende vor Sjæls Frelse og Op-højelse i Guds Rige. Vi kan alle finde Livets Vej, hvis vi blot er sand-

hedskjærlige nok og gjør ærlige, personlige Undersøgelser. Det er en Synd overfor Herren at lade os dysse i Søvn, og Straffen deraf vil tilvisse ikke udeblive; thi vi er skabte i Guds Billede. Der er noget guddommeligt nedlagt i ethvert Menneske fra Fødselen af, og Herren fordrer noget af os alle. Han vil holde os ansvarlige for de Gaver, han har givet os. Der er ingen Tid at spilde med Hensyn til at udfinde, hvad vi skal gjøre for at behage Herren og sikre os vor Sjæls Frelse. Ingen veed, naar Herren falder os bort fra dette Liv. „De Unge kan dø, og de Gamle skal dø“, som Ordsproget siger. Og lad os stedse huske, hvad et andet Ordsprog siger, at „Tiden er lige lang, men ikke lige nyttig“. Vort Liv her paa Jordene er, selv om vi blev et Hundrede Aar gamle, kun et lille Øjeblik i Sammenligning med Ewig-heden, og vi skal alle snart stedes for den evige Dommer. Det gaar mod Ewig-heden, og vort Liv er kun som en Drøm, fortvarig; men den er fuld af Mening, fuld af stor Bethydning. Jeg er lykkelig ved at være Medlem af Kristi sande, gjenopprettede Kirke. Jeg har overværet Gudstjenesten i forstjellige Samfunds Kirker. Jeg har overværet Gudstjenesten i Skt. Peterskirken i Rom og har været i flere imponerende russisk-katolske Kirker i Skt. Petersborg (Petrograd); men det vilde være aldeles umuligt for mig at være tilfreds med de religiøse Lærdomme og Ceremonier, som disse store katolske Kirkesamfund tilbyder. Ligeledes kan min Sjæl ikke tilfredsstilles med de protestantiske Religioners Troslærdomme og Ceremonier. Min Sjæl oprøres ved at være Bidne til den faldne Kristenheds hylkleriske Gudsdyrkelse i mange Henseender.

Det har altid staet for mig som noget meget upassende og usmageligt, at der altid har været og er et vist Kapløb imellem Præsterne, naar der har været et federe eller bedre lønnet Embete ledigt. Præsterne bruger ofte at forsikre deres Menighed, hvor højt de elsker denne, men bliver der et federe Embete ledigt, saa er de fleste af dem svært hurtige med at søge det nye Embete, ikke af speciel Kjærlighed til den nye Menighed, som de ikke kjender, ehheller for at tunne udrette et større Arbejde i Guds Sags Tjeneste, men blot for at tjene en større Løn; naar man for Exempel her i Landet har været Bidne til en Bladpolemik, ført af Præster, og som har været optaget i alle Landets Blade, om det meget fede Præsteeembete ved Frue Kirke paa 30,000 Kr. i Aarsindtægt, om, hvorvidt den ene eller den anden af disse Sjæle-sørgere skulde være mest berettiget til at faa dette Embete, ja saa maa man næsten væmmes derved; sammenlign saa dette, som staar i Skriften, at Evangeliet er givet for Intet og skal forlyndes for Intet, saaledes som Frelserens Apostle og Disciple gjorde i fordoms Dage, og saaledes som de Sidste-Dages Helliges Missionærer, ogsaa paa dette Punkt i Overensstemmelse med Skriften, gjør i vore Dage. Alle disse Ting burde vække vores kristne Medmennesker til Ettertanke og til at forstaa, synes jeg, at der maa være noget mere Saft og Kraft i det Fredens og Kjærlighedens Evangelium, som de Sidste-Dages Hellige forkynder uden Løn og Betaling, end i de „Evangelier“, der selges som en anden Handelsvare, hvor hver eneste Ordinance, der udføres fra Buggen

til Graven, skal betales med klingende Mønt i Modstrid med, hvad Bibelen lærer. Der tales meget i vores Dage om sammenliggende Bidenskab, og med Rette; men saaledes er det ogsaa af største Vigtighed for Menneskene, som søger at komme til en Forstaaelse af Kristi Evangeliums sande Principper, at de alvorlig gjør Sammenligninger mellem de forskellige Lærdomme, som udgives for at være det sande Evangelium, for at komme til en klar Forstaaelse af, hvad der i Virkeligheden er Frelserens sande Evangelium.

Jeg er ikke tilfredsstillet med noget mindre end de klare Lærdomme, som jorklyndes af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og de forstaaelige Ordinancer, som udføres af Kirkens Præstesomme; og jeg er Herren taknemlig for, at jeg selv er en Eldste i Kirken. Jeg kan ikke være tilfredsstillet med nogen anden Religion end den, som er bygget paa Abenbaringens Klippe og fremstillet ved Guds Aands Inspiration, den Religion, som baade udspringer fra og udvikler Hjertelivet, den Religion, som leder til Udvørsen af gode Gjerninger, og som nedsører, at vor Kjærlighed til Gud og Kristus forøges. En Religion, som vi ikke kan hengive os til med Sjælens indre Overbevisning, duer ikke. Det er paa høje Tid, at vores Venner indenfor de forskellige Kirkesamfund saar Øjnene op for den store Fare, der er forbunden med, at de — i Forbindelse med deres Forkyndelse af Frelsen ved Jesu Kristus og Nødvendigheden af at holde de 10 Bud og Kjærlighedsbudet, som lyder, at vi skal elsse Herren, vor Gud, af vor ganske Hjerte, Sjæl, Sind og Styrke og vor Næste som os selv — praktiserer mystiske, ja ligefrem trolddomsagtige og afguderiske Ceremonier, Ceremonier, som selvfølgelig aldeles ingen Hjemmel har i de hellige Skrifter, men i heldigste Tilfælde er en Forvrængning af dem. Forvrigt lærer Skriften, at ingen kan tage sig den Myndighed at være Præst, uden at han er faldet af Gud, som Aron var, eller som Kristi Apostle og de Halvsjærds var.

Jeg kan kun tro paa en Religion, der lærer, at „den eneste sande og levende Gud“ er en personlig Gud, og at det er nødvendigt, at vi nøje retter os efter Skriftenes Lærdomme og ikke vover at udføre hellige evangeliske Ordinancer uden Fuldmagt. Hvis man vilde studere det nye Testamentes Lærdomme, vilde man f. Exemp. snart kunne overbevise sig om Forkasteligheden af at praktisere spede Børns Daab og udføre Konfirmation som en Bekræftelse deraf. Konfirmationen blev, som bekjendt, indført i Danmark af Kong Christian den VI. Åar 1736 og har som Ordinance ingenomhelst bibelsk Hjemmel. Mange lutherske Præster vil ogsaa villigt indrømme dette. Det er absolut nødvendigt, at Menneskene omvender sig fra Synd af hvilkenomhelst Natur og adlyder Guds Bud til dem om at blive døbte af hans bemyndigede Ejendomme. Luther var en brav og god Mand, og vi kan være ham meget taknemlige for hans Oversættelse af Bibelen paa det tyske Sprog; men Præstedommets Autoritet var han ikke i Besiddelse af. Tiden var endnu ikke kommen, da Evangeliets Gaver og Kræfter, som sandtes i Kirken paa Kristi og Apostlenes Tid, skulle giengives til Jorden. Tiden var endnu ikke kommen, da en Engel fra Himlen skulle have det evige Evangelium „at

forkynede for alle Slægter, Stammer, Nationer og Folk" (Joh. 1ab. 14, 6); men Tiden kom, da Profeten Joseph Smith ved Guds Åabenbaringer til ham og ved Englesendelse modtog Bemyndelse til at forkynde det frelsende Evangeliums Principper og administrere Saliggjørelsens Ordinancer. Joseph Smith modtog guddommelig Fuldmagt til at døbe Menneskene til Syndernes Forladelse, idet han og en anden Mand med ham, nemlig Oliver Cowdery, blev ordineret af Døberen Johannes til Præst; og siden efter modtog han og Oliver Cowdery det højere eller melchizedekstte Præstedømme ved Ordination af Apostlene Peter, Jakob og Johannes, saa at de nu kunde delagtiggøre de Døbte i den Helligaands Gave ved Haandspaalsæggelse. Joseph Smith, som den første Ældste i Kirken, organiserede „Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige“ den 6. April 1830; det er alle Menneskers Pligt at omvende sig fra Synd og slutte sig til Guds Kirke, og det er alle Menneskers Pligt at leve et ødelt og helligt Liv, saa længe Herren forunder os at leve paa Jordens.

Herren har forsøttet sin Kirkes Medlemmer, at den Helligaand skal vejlede os i Alt, som hører Guds Rige til.

Jeg bærer mit Bidnesbyrd, at vi lever i den herlige Tid, da Kristi sande Evangelium med dets Gaver, Kræfter og Velsignelser er gjengivet til Jordens. Vi, Kirkens Ældster og Præstedømme, staar ikke frem for Folket i præstelige Ornater, der ofte ligner Masseradetragter, for at forkynde det sande og frelsende Evangeliums Principper, men vi staar frem for Eder paa en lige frem Maade som Herrens Tjenere forдум og vidner for Eder om den forsættede og opstandne Frelsers saliggjørende Evangelium og om Evangeliets herlige Maadegaver, som de Lydige kan blive delagtiggjorte i. Det er lige saa nødvendigt for vort aandelige Liv, at vi modtager den rette aandelige Føde, som det er nødvendigt for vort fysiske Liv, at vi modtager god og nærende, forståelig Føde, og ikke en Føde, som er usforståelig, eller som skader vort Legeme.

Menneskene vilde gjøre vel mod sig selv, hvis de rettede sig efter Skriftenes Lærdomme, var forstandige i deres Gudsdyrkelse, lyttede til fornuftig Tale og klyngede sig til Gud, saa at de maatte blive frelste.

Vi Sidste-Dages Hellige er os vel bevidste, at vi har mange Pligter overfor vore Medmennesker, idet det kræves af os, at vi skal være „Jordens Lys“ og „Jordens Salt“, men med Herrens Hjælp skal vor Gjerning lykkes os.

Jeg beder, at Herren vil velsigne alle oprigtige og sandhedskjærlige Mennesker med det gjengivne Evangeliums herlige Maadegaver i Jesu Kristi, vor Frelsers Navn.

Tankesprogs.

„Kjærligheden skjuler Syndernes Mangfoldighed“, siger Skriften. Hvis en foregiven Ven ikke skjuler dine Fejl, vær da forvisset om, at han ikke er din Ven.

Lørdag den 15. Januar 1916.

„Frihedens fuldkomne Lov“.

Jesu Kristi Evangelium, som er aabenbaret fra Himmelten i disse vore Dage, og som nu forklyndes i den ganske Verden „til et Vidnesbyrd for alle Folk, før Enden skal komme“, omfatter „Frihedens fuldkomne Lov“, som den blev givet og praktiseret af Guds Folk i fordums Dage. Evangeliet bencevnes ogsaa „Frelsens Plan“, da det vedrører Menneskenes saa vel timelige som aandelige Frelse og er beregnet paa at naa Menneskene, ikke alene i dette Liv, men tillige i Evigheden. Det er nu paa den Tid af Året, da jeg paa en stilfærdig Maade afslægger et lille Besøg hos de enkelte af Menighedens Medlemmer; en lang Liste ligger udbredt for mig med deres Navne og Opholdssted, som jeg i Egenståb af Præsident over den skandinaviske Mission har den Øre at virke sammen med til Fremme af Guds Sag paa Jorden. Det er i Sandhed en Glæde for mig at lægge Mærke til den prisværdige Maade, hvorpaa saa mange af de Hellige støtter Missionsgjerningen i disse Lande og derved viser, at de er Ordets Gjørere og ikke dets Hørere alene. De af Søskende, som saaledes vedblivende skuor ind i den fuldkomne Lov, er jeg forvisset om føler sig vel belønnede for det Offer, de frivilligt har lagt for Dagen for Herrens Sags Fremme; thi, som Herren figer: „dersom Du gjør Godt, da er Du behagelig, og dersom Du ikke gjør Godt, da ligger Synden for Døren“. Efterlevelsen af den aabenbarede Lov bringer altid en himmelst og salig Fred til Mennesket; den er som en sagte, men gjennemtrængende Stemme, der udgyder Fred og Glæde i Sjælen; den kommer fra Gud og er et sikkert Vidnesbyrd om, at Herren har antaget det Offer, der saaledes med Glæde er lagt paa Alteret, og for hvilket han har lovet saa mange og store Belsignelser. Naar vi imidlertid tænker paa den lange Liste af ca. 3000 Medlemmer fra 8-Åars Alderen af, men kun finder ca. 600 Navne paa den Liste, som jeg nærmest nu har i Tanker, da ledes jeg til at tro, at der endnu findes Mange, som muligvis ikke har den rette Kunstdab om den Lov, af hvilken saa mange Belsignelser er afhængige. Jeg indrømmer fuldt vel, at der findes mange unge Medlemmer, der paa Grund af deres Ungdom endnu maa se hen til deres Forældre om Hjælp til deres Ophold, ligesom der ogsaa findes mange gamle og svage Søskende i Menigheden, der muligvis føler det som en Skam at lade deres Navne fremkomme paa den aarlige Liste, grundet paa deres ydmige Stilling i Livet. Dette bør dog ingenlunde friste Nogen til at gjemme sig, thi det er ingen Skam, at man er fattig, naar man kun er ørlig. Jeg har paa samme Tid flere Medlemmer i min Grindring, som jeg tror tildels har overset denne aabenbarede Lov, og som jeg veed det

nye Mars Begyndelse vil give en venlig Indbydelse til at tilføje deres Navne paa den Gresliste, der indeholder en Fortegnelse over dem, som tager en virksom Del i Fremstykningen af den gode Sag iblandt Menneskene, og jeg tror, at Listen derved kan blive betydeligt forøget i løbet af Aaret 1916. Jeg indrømmer tilvæsse, at det er trange og vanskelige Tider, vi nu oplever, og jeg sympathiserer af mit ganske Hjerte med Søskende, som sidder i trange Saar, og som saa haardt føler Tidens tunge Væg. Hvis jeg derfor kan bidrage til at lette Byrden, da vil jeg ikke undlade at henvise til Ham, som er den, der bedst kan hjælpe, og af hvem Loven, jeg har hentet til, er givet. Jeg indrømmer, Søskende, at vi Missionærer behøver Eders Hjælp og Bistand; thi den store Gjerning, vi er kaldte til at udføre i disse Lande, er vi for svage til af os selv at fremme; men dette tror vi heller ikke forlanges, thi en alvis Fader har dannet det saaledes, at Byrden kan blive ligelig fordelt til alle, saavel Fattig som Rig. Nogle vil maa ske spørge: Kan Herren ikke udføre sit Frelseværk blandt Menneskene uden Menneskehjælp? Til dette kan svares, at intet er naturligvis umuligt for Gud, thi han er almoechtig og formaaer Alt; men Herren har imidlertid med Hensyn til, hvad der henhører til hans store Frelsergjernings Fremme her paa Jorden, en bestemt Plan at følge, og han udfører den paa en naturlig Maade ved Hjælp af sine jordiske Born. Den fuldkomne Lov er aabenbaret til Mennesket paa Jorden, og det er ved Menneskets Hjælp, at den bringes frem til de Oprigtige af Hjertet. Det er ved guddommelig Myndighed anbetroet til Mennesket, at Omvendelsens Evangelium bliver forkyndt, og at Daaben og andre hellige Ordinancer udføres. Herren benyttede saaledes en Moses til at føre Israel ud af Trældommen i Egypti Land; han benyttede en Noah til at bygge en Ark; en Abraham og en Lot til at advare Folket i Sodoma og Gomorra; en Jonas til at advare Ninivitterne, en Jeremias og Esaias til at profetere for Jorderne; en Josef til at udtyde Faraos Drøm; en Daniel til at udtyde Kong Nebukadnesjars Drøm; en Johannes til at berede Vejen til Jesu første Komme. Han anbetroede Apostelen Peter, der ogsaa var et Menneske, Himmeriges Nogler, med hvilke han aabnede Evangeliets Dør, først for Israels Hus og senere for Hedningerne. Han benyttede Apostelen Johannes, som efter Apostelen Peters Død blev Hovedet for Kirken, til at skrive den store, forunderlige Åabenbaring vedrørende Verdens Fremtids-Skjæbne, indtil Jorden i sin forklarede og herlig gjorte Tilstand skal blive lig en Himmel, da „Guds Paulun er hos Menneskene, og han skal bo hos dem, og de skal være hans Folk, og Gud selv skal være med dem og være deres Gud. Og Gud skal astorre hver Taare af deres Øjue, og Døden skal ikke være mere, ej heller Sorg, ej heller Krig, ej heller Pine skal være mere“. For at advare og forberede Menneskene til disse store Begivenheder har Herren fra Tid til anden sendt Engle fra det Høje for at kundgjøre sine Hensigter for sine Born paa Jorden; thi der staar skrevet: „Den Herre, Herre gjør ikke Noget, uden

at han har aabenbaret sin Hemmelighed for sine Tjenere Profeterne. (Amos 3, 7.) De sidste Dages store Evangelie-Husholdning blev paabegyndt paa Grundlag af Aabenbaring til Joseph Smith, hvem Gud udkaarede til en Profet, Seer og Aabenbarer. Han modtog Undervisning fra det Høje angaaende den fuldkomne Lov, hvilken findes opstegnet i Lærdommens og Bagtens Bog, og med hvilken Indhold ethvert Medlem burde gjøre sig bekjendt.

Hvis Herren stulde anse det nødvendigt at give mere Aabenbaring, da har han nu sin Tjener, Profeten Joseph F. Smith, som i Dag er Kirkens Hoved paa Jordens; og han er for Tiden den, som holder Nøglerne og har Ledelsen af den store forberedende Gjerning, der gaar forud for Jesu Kristi andet og herlige Komme. „Og dette Riges Evangelium skal prædikes i den ganske Verden til et Vidnesbyrd for alle Folk; og da skal Enden komme.“ Som det skete i forrige Dage, da det samme Budskab lød til Menneskene, saa er det nu, idet Guds sande Tjenere, iflædte Præstedommets Myndighed, har forladt Hjem og Kjære og Ali, hvad der er dyrebart for dem i dette Liv, og fremberer uden Lov og Betaling Budskabet om, at „Herren har talet paany“. Men for at de glade Tidender kan naa frem til alle Folk paa Jordens, behøves der Mødehuuse, Forsamlingssale, Varme, Lys osv., og de Fattige og Syge i Menigheden skal der sørges for. For at alt dette kan blive udført, har Herren givet sit Folk den „Frihedens fuldkomne Lov“, der for nærværende Tid i alle Maader svarer til Hensigten og ikke kan blive forbedret i nogen Henseende, indtil Tiden kommer, da de Hellige i de sidste Dage skal komme til det samme Enhedsmaal som de Hellige paa Apostlenes Tid, da de „havde alle Ting tilfælles“. Indtil den Tid kommer, har Herren givet sit Folk Tiende-Loven, der er afpasset for den Fattige saavel som for den Rige.

Naar denne Lov, som er en Del af den fuldkomne Lov, bliver efterlevet i den rette Aand og Mening, vil den møde alle Krav, som stilles til Verkets Fremme iblandt Menneskene. Til dem, som efterkommer denne Lov, har Herren lovet rige Belsignelser. Malakias figer til Folket: „Fører al Tiende til Forraadshuset, at der kan være Spise i mit Hus, og prøver mig derved, figer den Herre Zebaoth, om jeg ikke vilaabne Himmelens Sluser, og udgyde Belsignelser over Eder i Overmaal.“ (Mal. 3 : 10.)

Vi haaber, de Hellige i denne Mission vil overveje ovenstaende med den rette Aand og Tankegang og stedse erindre, at Tiende-Loven er Frihedens Lov og ingen Tvangslov i mindste Maade. Lader os dog stedse erindre Salmistens Ord, som lyder: „Vor Gud skal komme, og ikke tie; en Ild skal fortære for hans Ansigt, og det skal storme saare omkring ham. Han skal kalde ad Himmelene ovenfra, og ad Jordens, for at dømme sit Folk. Samler mig mine Hellige, som har gjort Bagt med mig ved Offer.“ (Sal. 50, 3—4.)

Hans F. Christiansen.

Det kirkelige Utah.

Af Dr. J. W. Sanborn i »The Manchester Union«.

Da vi formoder, at flere af „Stjernens“ Lægere vil have Interesse af at høre et upartisk Vidnesbyrd angaaende vort Folk af en fremragende Videnskabsmand, som ikke er Medlem af vor Kirke, men har vundet et ret indgaaende Kjendskab til os i sin tidligere Stilling som Præsident for Utahs store Landbohøjskole, der ikke er nogen kirkelig, men en Statsinstitution, gjengiver vi følgende Artikel, der taler for sig selv med Hensyn til Forfatterens Standpunkt og Forstaaelse af „Mormonspørgsmalet“, med Tilfidesættelse af de falske Beskyldninger mod os.

Den 26. Juli 1915.

Hr. Redaktør!

Polygami! det „mormoniske“ Præsteskab! „Mormonerne“! Foredragssforeningen »The Chautauqua«, der holdt Møder i Concord, havde faaet Hr. Sagfører Hans P. Freece til at tale om Polygami, om hvilket det siges, at det bliver praktiseret i Utah som en stor, offentlig Samfundsplage, og om det Magtmisbrug, som „Mormonkirken“ gjør sig skyldig i. Jeg vil ikke forsvare Polygami, ikke heller, at en Stat bliver regjeret af et Præsteskab, men »Chautauqua«-Foreningen bevirker ved at lade slige Foredrag som Hr. Freeces blive afholdt, at der skabes en Modførelse mod et sterk og godt Folk i en Søsterstat, og at dette Folk bliver misrepræsenteret derved, som jeg ubetinget tror, det bliver, naar Kjendsgjerningen vedrørende Polygamiet i Utah i Dag og den foregivne Underkastelse af Folket i Utah under Mormonkirkens Autoriteter i Statens politiske Aflæser bliver nærmere belyste. Hr. Freece forklarede, at Polygami aldrig havde været saa fordærvelig i Utah som nu. Dette paastod han særlig i Henhold til de Vidnesbyrd, som var afgivne til en Komitee, nedsat af de Forenede Staters Senat i 1906, og som indebefattede Erklæringer, der vedrørte nogle saa gamle Mænd, som fra deres Barndom var opvoksede under det polygamiske System, der da blev praktiseret.

Mit Kjendskab til Utah-Forhold fik jeg under gunstige Betingelser for at lære disse at kjende. Af en Fællesbestyrelse, der var sammensat af Folk, som ikke var Medlemmer af Mormonkirken, og af Folk, der var det, blev jeg i Henhold til de Forenede Staters Love og Utahs Statslove udnevnt til at organisere Utahs Statskollegium, Fakultetet, og planlægge de forskellige Studier og Administrationen af Forretningsaffærerne. Dette bragte mig i de fem Aar, jeg virkede der, saavel i Berøring med Kirkens Ledere, der var dygtige Mænd, som med Lederne iblandt dem, der stod udenfor Mormonkirken, og som ogsaa var meget dygtige Mænd. Denne min Stilling bragte mig i aarlig Berøring med Hundreder i Statskollegiet, Statens Ungdom og Utahs Lærere, saavel som med de Studerendes Forældre og Forretningsmænd.

Jeg har twende Gange besøgt Utah siden og omhyggelig betrægtet

Forholdene der. Mit Ophold i Utah i Halvsemiferne fandt Sted, da Bitterheden var paa Højdepunktet mellem Borgerne, som tilhørte Mormonkirken, og dem, som ikke gjorde det, paa en Tid, da den kommunale Bestyrelse af Salt Lake City, der er bleven kaldt Mormonernes „Mekka“, kom i Hænderne paa Folk, som ikke var Mormoner, og ligeledes i Ogden. De oprørte Sindsstemninger bragte alle Sklavanker for Lyset. Da var det, at Kirkens Overhoved i Henhold til Åabenbaring forbød, at polygamiske Ægtefæller i Fremtiden maatte indgaas, og de gamle lokale politiske Partier blev oploste og nationale Partier dannede.

Uden i Enkelhederne at angive mine nærmere Grunde deraf ønsker jeg at sige, at den Tro er stærk hos mig, at i Henseende til ulovlige Forbindelser mellem Kjønnene er Polygami nu mere død i Utah end i det øvrige af de Forenede Stater. Utahs Ungdom sympatiserer ikke med Polygamiet, og Kirken straffer dem af dens Medlemmer, som overtræder Landets Love med Hensyn til øgtefælelige Forbindelser. Polygami som et praktiseret Princip kan ikke overleve det Tryk, som det er under fra mange Sider, eller modstaa de Kræfter, som virker imod det, om det end ellers mulig vilde blive praktiseret, og Systemet ophører at blive en offentlig Fare. Med Hensyn til Mormonernes Præstedømme, hvad deres Forhold til Statens politiske Liv angaaer (og det er, hvad der vedrører Offentligheden), kan det være nok at sige, at Kirkens Medlemmer er delte mellem de to store nationale Partier.

Men hvad jeg har sagt er kun sagt i Forbigaaende i Forbindelse med, hvad jeg vil sige med Hensyn til Mormonfolket. Sammen med Fordommelsen af Polygamiet og Præstedømmet i Mormon-Kirken bliver Kirkens Medlemmer fremstillede i et falskt Lys, der dybt føles af dette Folk. De bliver holdte for at være uvidende, overtroiske og svage Redstaber i Hænderne paa et Præsteskab, der kun lægger Planer for sig selv. I det Foredrag, som jeg hørte Hr. Greece holde i Concord, sagde han, at de holdt Dands i Sognekirkerne, begyndte Dandsen med Bøn og sædvanligvis endte den med Slagsmaal. Denne Udtalelse kan af Mormonerne kun betragtes som i høj Grad ørefornerende, hvad Slagsmaalspaastanden angaaer. Lad mig skildre Utahs Befolning, som jeg kender den.

For det første har Utah i Kirken, som Flertallet af Statens Indbyggere tilhører, maaſke det mest fuldstændige og kraftigst organiserede religiøse System i Verden og det mest selvopofrende og selvformegtede Forbund af Troende, der kan findes i Nutiden eller i Fortiden, naar Talen er om et saa stort Folk. Utah er en Stat med mange større og mindre Bondergaarde; næsten alle Familier ejer deres egne Hjem, og der hersker de mest ligefremme demokratiske Forhold allevegne. Paa Grund af Kirkens omfattende Organisation og Foranstaltninger er Hunger ukjendt blandt Befolningen, og der findes kun faa Lediggjøngere. Musik og Dands og dramatiske Skuespil bliver dyrkede og udviklede i højere Grad end noget andet Sted. Kirken har ingen lejede

Prædikanter, men Lægmænd prædicer på Anmodning uden forudgaaende Varsel, hvorfor Mormonkirkens Medlemmer nødvendigvis må være og er flittige Bibellæsere og Bibelforskere — Forskere af Eders Bibel — saa at de kan tale, saa snart de bliver anmodede derom. Uenigheder mellem Medlemmerne bliver i Almindelighed bilaagte af de kirkelige Autoriteter, hvorfor der kun er forholdsvis saa Sagførere blandt dem og kun forholdsvis saa Sager i Retten.

Medens jeg boede i Utah, stod Staten tredie højest paa Listen blandt de Forenede Stater med Hensyn til almindelig Folkeoplysnings Befolknigen i Staten kan altsaa ikke kaldes uvidende. Der er sagt, at naar Udgifterne til de private Skoler medregnes, gaar 86 pct. af Statens indkomne Skatter til Skolevæsenet. Der var sidste Aar bevilget til Utahs Universitet og Landbohøjskole paa det nærmeste 750,000 Kroner til hver af disse Statsinstitutioner, medens Utahs Indbyggerantal er omrent af samme Størrelse som New-Hampshires. Præsident Fairchild kunde ikke bevæge den saa meget rigere Befolning her i New-Hampshire til at bevilge mere end 37,500 Kr. til Kollegiet i Dartmouth, og vi har intet Universitet at understøtte.

Mormonerne og Folket i Utah i Almindelighed er for oplyste til at blive tagne ved Næsen. Statskollegiet (Landbohøjskolen) har afgivet 17 Mænd til Tjeneste i det nationale Ågerbrugssdepartement, medens 19 fra denne nye Skole er knyttede til Statskollegiet som Lærere i andre Stater. Flere fra denne Skole vilde modtage Ansættelse i lignende Stillinger, hvis ikke Folk havde en falsk Ansuelse om Utah-Forhold.

De af Kjøbmændene i Utah, som er Mormoner, har et godt Navn allevene med Hensyn til at opfylde deres finansielle Forpligtelser og betale, hvad de skylder for modtagne Varer. Der fodes langt førre uægte Børn i Utah (i Virkeligheden næsten ingen) end nogetsomhelst andet Sted; og der fører ingen Familie-Skandaler, som ere saa almindelige andre Steder; dette er ikke begrundet i, at Polygami er almindelig praktiseret blandt Folket, eftersom kun mellem 3 og 5 pct. af de gifte Mænd og Kvinder indenfor Mormonkirken havde indgaaet polygamiske Forbindelser i Systemets blomstrende Tid. Det er en Sjældenhed at se berusede Folk blandt dem, og de er loyale mod deres Stat og mod Nationen. Giftermaal bliver tidligt indgaaede, og Familierne er store. Dette sætter Mødrene en Gre i. Mormonernes Hustruer har i særlig Grad den Sands for det hjemlige og den Interesse for Familielivet, som vi saa meget beundrer. De viser stor Loyalitet overfor Mændene og Børnene og Hjemmet i det Hele taget. I disse Henseender staar Utah alene.

De unge Mænd og Kvinder, som kom til Landbohøjskolen, behøvede ikke at sættes i Rette for deres Opførsel; det var behagelige unge Mennesker at omgaas; og disse unge Mennesker repræsenterede, vel at mærke, Hjemmene i Utah. Dette er det Utah, som jeg har kjendt. Det, jeg her har sagt, er ikke saa populært som det, Hr. Greece, en Sagfører i New-York, født af mormoniske Forældre, har at fremhætte for fordomsfulde Mennesker, og som vedrører Utahs Fortid; men mine Ord er fremsatte som en ligefrem Retfærdighedshandling fra min

Side overfor et Folk, som er værdigt til at blive taget i Forsvar. Ingen vil forstaa mine Ord som et Forsvar for Polygami, ikke heller for Misbrug af kirkelig Autoritet, som maaſke har fundet Sted tidligere.

Det skoleuddannede og oplyste Utah med de mange udmærkede unge Mænd og Kvinder vil for Staten skabe en ørerie Fremtid og en Stat, som er værdig til at blive talt mellem de Forenede Stater. Utahs Klippebjerge og mellemliggende frugtbare Dale vil udvikle et haardført Folk, som vil forstaa at tilegne sig, hvad der leder til Kultur og Hygge.

Handlefrihed.

Ordet „Handlefrihed“ er et af de mest velskningende Ord i Evangeliets Filosofi — men ogsaa et af de mest misbrugte. Det udtrykker en af Evangeliets største Sandheder, men bliver ofte benyttet i Løgnens Tjeneste. Ligesom Ulven i Fahlen skjuler sit sande Væsen under et Faareſkind, saaledes søger Lovløshed og Egoisme at smykke sig med Handlefrihedens Klædebon.

„Vi har vor frie Willie; Gud twinger ingen, vi er frie og uafhængige Mennesker, og eftersom vi er frie Mennesker, vil vi ikke lade os undertvinge eller træde ned, ikke lade Nogen herske over os.“

Hvor ofte hører vi ikke disse og lignende Udtaleſſer? Talemaader, laante Fjer, hvormed Egensindighed, Opsætſighed, Trods og Respektløshed skjuler sig. Og Mange lader sig dupere af Ulvenes Brægen under Faareklæderne!

Egoisten, den Egenkjærlige, ønsker at stille sig selv frem og vil ikke tage Hensyn til Andre eller indordne sig under bestaaende Samfundsløve, men, ligesom Per Gynt, ikke blot „være sig selv“, men „være sig selv nok“, og gjør dette i Handlefrihedens Navn, indbildende sig selv, at han er fri og handler frit, medens Sandheden er, at han er slavebunden under den mest ubarmhjertige af alle Herrer, nemlig — sig selv.

Den Opsætſige bruger samme Fremgangsmaade. Han vil ikke underlaſte sig Andres Autoritet, vil ikke udføre de Ting, som bliver ham paalagt, vil ikke respektere dem, som er indsat til at være Ledere, men gaar sine egne Veje og folger sit eget Hoved. Han er opsætſig, er maaſke en Urostifter og Oprører indenfor den Kreds, hvori han virker — men selv kalder han det Handlefrihed, og den, som vil føge at lede ham paa rette Vej og bringe Klarhed i hans formørkede Sind, beskylder han for at ville borttagе hans Handlefrihed.

Misforstaælsen af, hvad Frihed er, og af, hvad Handlefrihed bestaar i, faar mange Mennesker til at indtage de mørkeligste Standpunkter overfor Livets etiske Principper. Man lægger Mærke til dette Misforhold under enhver Spirituskampagne. Man forsvarer Beværtningerne med den Motivering, at Menneskene burde have Lov til at drikke, hvis de vil, at det er at tage deres Handlefrihed fra dem at forbyde Spiritus! Det samme Standpunkt gjør sig gjeldende i mere eller mindre Grad hos enhver Synder, enhver Overtræder af de moralſke Love. Han vil være fri.

Hvad vil det sige at være fri i dette Ords absolute Forstand? Bethyder det at kunne gjøre, hvad vi selv vil, uden Hensyn til andre? Alexander den Store var en fri Mænd. Han var Verdens Beherfster. Konger og Fyrster skjælvede for hans Ord og adlød hans mindste Vink. Var han fri?

Hvis Frihed bestaar i at kunne gjøre, hvad man vil, da var han en fri Mænd. Ved en Lejlighed under et Gjæstebud saaredes hans Stolt-hed af en eller anden Ytring, og, glemmende sig selv, drælte han med sin egen Haand sin bedste og næst trofaste Ven. Efter at Breden havde lagt sig, fortrod han bittert, hvad han havde gjort; han græd og færgede over sin tabte Ven, og hans Sorg var oprigtig, og han sagde, at han vilde give hele sit Rige for, at denne Gjerning ikke var sket. Alexander, Verdens Beherfster, havde endnu ikke overvundet sig selv og sine egne Videnskaber. Han var Verdens frieste Mænd, men sin egen Slave, og vilde have givet hele Verden for at kunne beherfse sig selv!

Den, som hersker over sin Aaland, er bedre end den, der indtager en Stad." Hvor sande er ikke disse Salomons Ord?

Frihed er ikke: at kunne gjøre, hvad vi vil, men Evnen til under alle Forhold at kunne gjøre det, der er ret. Altid at gjøre, hvad vi selv vil, gjør os til Slaver, men at kunne gjøre det, der er ret, gjør os frie.

Apostelen siger: „Veed J ikke, at naar J fremstiller Eder for En som Tjenere til Lydighed, saa er J hans Tjenere, hvem J lyder, enten Syndens til Død, eller Lydighedens til Retsfærdighed?

Men Gud ske Tak, fordi J har været Syndens Tjenere, men blev af Hjertet lydige mod den Læreform, til hvilken J blev overgivne.

Og frigjorte fra Synden bliver J Retsfærdighedens Tjenere." (Rom. 6 : 16—18.)

Der er to Magter i Universet. Det Gode og det onde, Lyset og Mørket, Glæde og Sorg, og ethvert Væsen og ethvert Atom i det hele Univers er underkastet enten den ene eller den anden af disse to Magter. De er begge en Folge af de evige, usforanderlige og alt kontrollerende Love, idet Adlydelsen af og Harmoni med Lovene bringer Glæde, Lykke, Tilsfredshed og Ophøjelse, og Overtrædelsen af Lov bringer det modsatte.

Gud tog af Stoffet og dannede en Verden, men Stoffet selv havde intet Valg, det maatte lyde Mesterens Bud. Underledes med Mennesket, det har faaet Handlefrihed, det kan selv vælge, hvilken af de to Magter det vil tjene, om det vil adlyde Universets Love og skride frem til Ophøjelse og evigt Liv eller forkaste disse Love og gaa til Grunde. Men Mennesket er nødsaget til at tjene den ene eller den anden af disse to, der er kun disse to, og hører han ikke til den ene, maa han nødvendigvis tilhøre den anden. Han maa enten være i Harmoni med Universets Love eller ogsaa i Modstrid med dem; han maa enten være i Lyset eller i Mørket, enten tjene Gud eller Måmon. En af dem er han twungen til at tjene, men han kan selv vælge hvilken — deri bestaar hans Handlefrihed.

Evangeliet er „Frihedens fuldkomne Lov“, idet vi derigennem

lærer at udføre det, som er i Overensstemmelse med Universets evige Love, og saaledes nærme os Lyset og Livet, og undgaa at komme i Slaveri til Mørkhedens Magter.

Guds Bud og Love er den Bejledning, som vor Fader giver os til at naa dette Maal. Underkaster vi os dem og adlyder dem, frigjøres vi for Syndens Slavelænker og bliver Retsfærdighedens Tjenere.

Lucifer kommer til os som en Lysets Engel, leder os bort fra det Gode under falsoke Foregivender, og vi lader os i vor Uvidenhed løkke bort fra Vejen til Frihed og Lykke ved at følge en indbildt og kortvarig Glæde.

Dersom Evangeliet er den Ledesnor, der fører tilbage til Gud, da er hans Tjenere, som forkynder dette, satte i Menigheden „til de Helliges fuldkomne Beredelse“, som Paulus siger. Hvorledes er det saa med den, der siger: Jeg vil ikke staa under denne eller hin; jeg har min egen frie Billie; jeg vil vedbølle at være fri? Han er ikke længere fri, men tilhører i samme Øjeblik, han udtales disse Ord og handler derefter, Mørkhedens Magter, som han nu maa tjene.

Han bruger sin Handlefrihed og vælger at tjene Lucifer.

Frihed, virkelig Frihed, er Kraft til at gjøre det Gode, at tjene Gud, at adlyde og efterleve hans Besalinger, hvad enten de kommer til os gjennem Alandens Bejledning, Skriftenes Ord eller hans autoriserede Præstedomme. Tjener vi ikke Gud, maa vi tage Følgerne; men lad os aldrig bespotte ham med at kalde Egenfærlighedens, Opsætfighedens, Herfæsygens og Stivsindets Slavelænker for Handlefrihed.

(„Bituben“.)

Missionærernes Rapport for Oktober, November og December Maanedet 1915.

Konferencepræsident	Konference	Total Missionærer	Eftersl. omfattet Egt	Øgørt omfattet	Grennethed Glem begygt	Evangeliske Samtaaler	Noder afholdte	Døde	Ødinerede	Born velfænde
Hans J. Christiansen	Kjøbenhavn	3	1479	5		15	152		3	
Peter M. Lundgreen	Aarhus	2	195	21	64	167	81	3	2	2
Moroni P. Stark	Aalborg	3	945	71	226	70	59		2	1
James F. Petersen	Kristiania	4	241	314	150	232	196	6	1	7
Adolph M. Nielsen	Bergen	3	92	55	29	208	104			
Alma M. Andreassen	Trondhjem	2	8	1	35	48	55		1	1
Totalsum for Missionen		17	2960	467	504	740	647	9	9	11

Indd hold:

Tale af Præsident Joseph F. Smith	17	Nedaktionelt:
Uddrag af Tale af Folketingssmand		„Frihedens fuldkomne Lov“ 24
J. F. Samuelsen	19	Det kirkelige Utah 27
Tankefærog	23	Handlefrihed 30
		Missionærernes Rapport 32

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn A.

Trykt hos J. C. Bording (B. Petersen.)